

M'agrada escriure els meus discursos. Sempre intento defugir de textos estandarditzats que tot i estar perfectament escrits i estructurats van una mica en paral·lel a la personalitat i el caràcter d'aquell qui els llegeix.

Però aquesta Diada m'ha costat molt trobar les paraules. Tinc la sensació de que ja ho hem dit tot i de que al mateix temps ens han quedat moltes coses per dir.

El setembre d'ara fa un any érem aquí mateix no només per commemorar uns fets del passat sinó també per reivindicar el dret, en aquell moment de futur, que suposava l'organització i participació en un referèndum d'autodeterminació que havia de plasmar la voluntat d'un poble. Un referèndum que la majoria de la població de Catalunya reivindicàvem als nostres representants polítics al Parlament, i que va acabar duent-se a terme gràcies a la implicació de tots, polítics i ciutadans.

Segurament la majoria de nosaltres no imaginàvem fins a quin punt podria arribar la repressió de l'estat per evitar que aquell anhel d'una part tant important de la població es portés a terme amb normalitat. Segurament la majoria de nosaltres encara ens hem de recordar a diari que no és un malson i que fruit de donar compliment al que la ciutadania demanava de manera legítima, alguns dels nostres líders polítics escollits democràticament avui són injustament empresonats. Segurament la majoria de nosaltres sentim la vergonya més profunda al veure les imatges d'aquell primer d'octubre que apareixen dia rere dia gairebé un any després.

Avui, un any més ens trobem per commemorar els fets del setembre de 1714 i per retre homenatge a aquelles dones i homes que van resistir fins a la extenuació per defensar els drets d'un poble. I com cada any ho fem de manera cívica, pacífica i convençuda.

Tres segles després ens mantenim fermes en la defensa de les nostres llibertats i els nostres drets. Tres segles per mantenir vives la nostra història, la nostra llengua, la nostra cultura... que alguns voldrien fosa. Tres segles que semblen tant i no són res per diluir la fortalesa d'un poble.

I tres segles per seguir reivindicant el dret a decidir iniciar una nova relació amb l'estat espanyol. Una relació basada en la fraternitat i en els lligams creats durant aquests anys d'història compartida, una relació basada en la solidaritat, el respecte, la pau i la democràcia. Una relació en la qual Catalunya, aquesta terra plural i d'acollida, es seguirà mostrant generosa i solidària.

Aquesta diada és una diada trista. Dones i homes que hem tingut l'ocasió de conèixer en primera persona es troben empresonats injustament o condemnats a un exili forçós. Bones persones el delictes de les quals ha estat seguir el mandat d'un poble, o permetre el debat al Parlament, o

liderar grups socials que han demostrat amb escreix la seva voluntat i tarannà pacífics.

Dones i homes que des de les seves cel·les i els seus països d'acollida ens envien coratge, optimisme i fortalesa. I que es neguen a ser moneda de canvi. Dones i homes valents, senzills, honestos, determinats... que donen sentit als valors de la República que un dia construirem entre totes i entre tots. No els oblidem. Els tenim presents en el nostre dia a dia. D'alguna manera formen part nosaltres.

Per això aquesta diada reivindicuem la seva llibertat i el seu retorn de l'exili.

Aquests dies diferents persones m'han comentat que tenen la sensació que les preses estan més oblidades. M'agradaria acabar aquest discurs amb la lectura d'una carta conjunta de la Consellera Dolors Bassa i la Presidenta del Parlament Carme Forcadell que van escriure després de Sant Jordi, quan encara eren a Alcalá-Meco.

Fa més d'un mes que tornem a ser a la presó d'Alcalá-Meco. Que ens tinguin aquí, mancades de llibertat entre parets grises, amb normes obsoletes i absurdes, té una lectura pitjor per a nosaltres: la sensació i el sentiment constants d'estar allunyades de tot allò que més estimem: la família, les amigues i amics, el "nostre propi paisatge", costums i cultures del nostre país... Ho enyorem tot! Recentment va ser la diada de Sant Jordi, la celebració que omple d'alegria... compartir un dia d'arrels profundes en el nostre país... Ens l'heu fet viure a través de les vostres paraules i roses de paper, que ens heu enviat en cartes.

Les cartes que rebem diàriament són la nostra connexió amb la realitat. És el que ens dona una alenada d'aire fresc. Volem dir-vos que les llegim totes (cada dia en rebem un centenar cadascuna) i, malgrat que ens agradaria poder-vos contestar, ens és impossible. Així que des d'aquí aprofitem per agrair-vos el suport i l'escalf que ens feu arribar, que ens aporta coratge i ens ajuda a mantenir-nos fermes.

Intentem portar la manca de llibertat amb la màxima dignitat possible.

El nostre dia a dia és monòton, les hores passen molt lentament. De fet, no hi ha diferència d'un dia a l'altre, per això són importants les notícies que rebem per correu. Agraïm als mitjans de comunicació que penseu en nosaltres: *El Punt Avui, Ara, El Nacional, VilaWeb, El Temps*, revistes comarcals i articles que ens feu arribar en les cartes. De fet, només se'ns permeten tres activitats: llegir (llibres que entren les nostres famílies en el paquet mensual o clàssics d'una petita biblioteca de la presó) i escriure, fer exercici físic (una hora tres dies a la setmana, organitzat per una interna) i caminar pel pati.

Estem esperançades i confiem en vosaltres. Sabem que trobareu una solució per a aquesta injusta situació.

Sovint el nostre patiment va més enllà del que és personal. Pensem que s'ha trasbalsat la vida de les nostres famílies —les dues tenim mares d'edat avançada—, dels nostres companys; però també la vida de gran quantitat de persones al nostre país.

Aquesta setmana passada vam fer declaracions davant el jutge i vam ser clares en les nostres conviccions: la defensa del mandat popular del 27-S, de la sobirania del Parlament, de la llibertat ideològica, d'expressió i política. Creiem que se'ns vulnera el dret a la defensa per la manca d'intervenció dels nostres advocats en processos paral·lels que nodreixen la causa general, i que és un abús la presó preventiva a la qual estem sotmeses, sense que hagin canviat ni el presumpte delictes que se'ns imputa, ni les condicions per les quals el mateix jutge ens va decretar llibertat provisional tan sols uns mesos abans.

Estem convençudes que tot això va de democràcia. Per això agraiïm les mil i una mostres de suport que sabem que hi ha arreu, des de moltes associacions, entitats, grups polítics i moltes persones individualment. Us demanem que no oblideu les preses polítiques, que no oblideu els que som a la presó i a l'exili, que treballeu per fer fora el 155, per millorar la cohesió social i la vida de les persones que viuen a Catalunya. La nostra dignitat és la dignitat de tots i totes vosaltres!

Gràcies per ser-hi sempre!

Carme Forcadell i Dolors Bassa

Per elles, per ells, aquesta tarda ens trobem a Barcelona.

Visca la terra. Visca la llibertat. Visca Catalunya.